

3 кастрычніка мінулага года, калі «Звязда» аб'явіла аб сумесным з жыхарамі Полаччыны праекце па зборы сродкаў на мемарыял «Урочышча Пяска», на спецыяльны дабрачынны рахунак Віцебскага аддзялення Фонду Міру жыхары і арганізацыі Беларускай пералічылі каля 100 млн рублёў. Мы пазналі Зінаіду Трафімавай-Панкову з Наваполацка, якая пералічыла на мемарыял 2 мільёны, і спыталі, чаму яна не засталася аб'якавай да пусткі ў Полацку, на якой больш за 70 гадоў ляжыць астанкі савецкіх салдат, падпольшчыкаў, партызан і жыхароў горада.

«Таму што сярод іх ляжыць і мой бацька — полацкі падпольшчык Іван Панкоў, расстраляны немцамі ў 1943 годзе», — адказала жанчына. І мы дамовіліся распавесці яе гісторыю на старонках газеты.

Зінаіда Іванаўна Трафімава-Панкова.

Застацца жывым

Іван Елісеевіч і Анісія Цярэньцеўна Панковы жылі ў Полацку на вуліцы Чырвонаармейскай, каля ваеннага гарадка. У чэрвені 1941 года старэйшы іх дачка Зіне было дзесяці гадоў, суну Барысу — два. Анісія чакала трэцяе дзіця.

— Бацька ў 1939 годзе ўдзельнічаў у Польскім паходзе Рабоча-сялянскай Чырвонай Арміі, потым быў удзельнікам савецка-фінскай вайны, — гадзева Зінаіда Іванаўна. — На Каральскім пераходзе атрымаў цяжкае раненне, ляжыў у Ленінградскім шпіталі... Памятаю, як 22 чэрвеня 1941 года з сям'ёй Лёліяй прыйшла з тэатра, і нам дарослыя казалі, што пачалася вайна. У той жа дзень я ўжо ведала, што бацьку забяруць на фронт.

Гэта была трэцяя вайна Івана Панкова за апошнія тры гады. Зінаіда Іванаўна ведае, што бацькава ваенная частка паспела дабрацца да Ліды, дзе ён, відавочна, хутка трапіў у акружэнне.

Вось як апісані падзеі тых дзён у кнізе Дзмітрыя Ягрова «Чорвень 1941-га. Разгром Заходняга фронту»:

«На пяты дзень вайны баі на рацэ Нёман прадоўжыліся з ранейшай бізлігаснасцю. На працягу ўсяго дня рэшткі войскаў 3-й арміі працягвалі ваяваць з армейскімі карпусамі 9-й нямецкай арміі на поўдні Гродна і па паўднёвым беразе Нёмана на пазіцыях ад Мастоў да вусця ракі Свіслач. Разрозненыя падраздзяленні армейскіх частак, пакінутыя на паўночным беразе Нёмана, спрабавалі пераправіцца на паўднёвы бераг ці адыходзілі ў бок Ліды, не ведаючы, што там ужо ідуць кровапралітныя баі дывізіяў танкавай групы Г. Гота з часткамі франтавога рэзерву...»

Горад яшчэ не быў узяты, але, як пісаў у мемуарах былы камісар 37-й партызанскай брыгады С. К. Ляшчэна, па распрадаванні Баранавіцкага аб'екта супрацоўнікі гаркама партыі і гарвыканкама выехалі ў Стоўбцы, а на наступны дзень — у Магілёў, у распрадаванні ЦК кампартыі Беларусі...

На досвітку 26 чэрвеня рэшткі 59-га стралковага палка 85-й СД пайшлі на праўрэ паз дарогу, блакіраваную напярэднімі атрадамі матацыклістаў. Танкі, якія яго падтрымлівалі, адразу ж былі спалены сродкамі СТА, пяхоту сустрэў шквал аўтаматна-кулямётнага агню. З крывкам «ура!» прарваліся, але дзве траціны тых, хто падняўся ў атаку, засталіся ляжаць на полі бою...»

Гераім савецкіх салдат у страшныя першыя дні вайны ў большасці выпадкаў

так і застаўся нікому не вядомым. Вялізная частка тых, хто выжыў у тых катах, трапілі ў нямецкі палон і загінулі там без вестак, без імянаў, без славы.

Раніцай 27-га чэрвеня немцы занялі Ліду, у тры летнія дні ў Беластоцкім катле былі знішчаны тры нашы арміі. Івана Панкову ўдалося пазбегнуць палону і прапарызанскай брыгады «Смерць фашызму» (пазней брыгада імя Чапаева). 7 мая партызанскі атрад пад камандаваннем Ц. Плахатніка раптоўна напад на Глыбачанскую валасную ўправу, разграміў паліцыю, забраў 20 вінтовак, іншую зброю. Атрад, а потым і брыгада, увесць час трымаў сувязь з полацкімі падпольшчыкамі і паўпаўняў за іх кошты». («Полоцк. Гісторыі чэшскіх очерк», 1987 г.)

«Не запомніла яго твар»

«Цімафей Плахатнік і Ліцвінка расказалі: «Уцяклі мы з лагера ваеннапалонных Баравуха-3 у красавіку 1942 года. Нас было 10 байцоў і камандзіраў Чырвонай Арміі. Дапамогу ва ўцеках нам аказаў жыхар Полацка Іван Панкоў. Ён параіў, як выбрацца з лагера, узбройў нас наганам і гранатамі, растлумачыў, як хутчай і небяспечнай прайсці ва Ушацкі раён, дзе шукаць падпольшчыкаў і партызан. Мы ішлісява прыбылі туды. Такіх прыкладаў шмат. Амаль кожнаму чырвонаармейскаму камандзіру, які ўцекаў з лагера, дапамагалі падпольшчыкі і мясцовыя жыхары». (Я. Жыліч, І. Пазнякоў, В. Луцін, «Без лініі фронту», 1979 г.)

Анісія Іванавна Панкова. Полацк. Давяная фота.

Зінаіда Іванаўна, калі была дзіцем, нічога не ведала пра падпольнае дзейнасць бацькі. Ён працаваў на будоўлі — магчыма, там і наладзіў стасункі з ваеннапалоннымі з нямецкага лагера. Двойчы яго затрымлівалі, але потым адпускілі. Ноч, калі яго арыштавалі ў трыццаці гадоў, яна запомніла на ўсё жыццё.

— У адзін з апошніх дзён лета 1943 года, у 4 гадзіны раніцы ў дом увайшлі немцы. З імі былі жанчына па імені Марыя, — расказвае яна. — Склалася адчуванне, што гэта яна і я прывяла. Памятаю, як маці пачала нешта збіраць бацьку...

Пра Івана Панкова пазней расказаў камандзір партызанскага атрада Цімафей Плахатнік. Кнігі з урыўкамі яго ўспамінаў дачка падпольшчыка клапатліва захоўвае.

«У пачатку сакавіка 1942 года з Полацка з дапамогай падпольшчыка Івана Панкова (са слоў Зінаіды Іванаўны «б» паступалі памылкова. — В.М.) уцяклі група ваеннапалонных на чале з Цімафеем Плахатніком. Асталіся ў пазіцыях у прыдзвін-

скіх лясах, яна звязалася з камандзірамі Чырвонай Арміі, якія засталіся ў акружэнні, і з падпольнай групай, у якую ўваходзілі настаўнік з вёскі Усвіца У.Я. Васілеўскі, сёстры Юля і Валя Бераневы і інш. На базе гэтых груп у маі 1942 г. быў створаны партызанскі атрад, які потым вырас у партызанскую брыгаду «Смерць фашызму» (пазней брыгада імя Чапаева). 7 мая партызанскі атрад пад камандаваннем Ц. Плахатніка раптоўна напад на Глыбачанскую валасную ўправу, разграміў паліцыю, забраў 20 вінтовак, іншую зброю. Атрад, а потым і брыгада, увесць час трымаў сувязь з полацкімі падпольшчыкамі і паўпаўняў за іх кошты». («Полоцк. Гісторыі чэшскіх очерк», 1987 г.)

«Цімафей Плахатнік і Ліцвінка расказалі: «Уцяклі мы з лагера ваеннапалонных Баравуха-3 у красавіку 1942 года. Нас было 10 байцоў і камандзіраў Чырвонай Арміі. Дапамогу ва ўцеках нам аказаў жыхар Полацка Іван Панкоў. Ён параіў, як выбрацца з лагера, узбройў нас наганам і гранатамі, растлумачыў, як хутчай і небяспечнай прайсці ва Ушацкі раён, дзе шукаць падпольшчыкаў і партызан. Мы ішлісява прыбылі туды. Такіх прыкладаў шмат. Амаль кожнаму чырвонаармейскаму камандзіру, які ўцекаў з лагера, дапамагалі падпольшчыкі і мясцовыя жыхары». (Я. Жыліч, І. Пазнякоў, В. Луцін, «Без лініі фронту», 1979 г.)

Доказам таго, што бацька Панковых дапамог групе Плахатніка ўцячы з лагера, з'яўляецца і пасляваенная перапіска яго з іх маці. Былі партызанскі камандзір некаторы час працаваў ва Ушацах, потым з'ехаў у Кустанай і адуоль падтрымліваў з Панковым сувязь. Зінаіда Іванаўна кажава адкрыты, на адваротным баку якой напісана: «Шаноўная Анісія, сардэчна віншую Вас і Вашых дзяцей з вялікімі і ўрачыстым святам 1 мая і Днём Перамогі. Жадаю Вам моцнага здароўя, вялікага асабістага шчасця і поспеху ў Вашым жыцці, добрага Вам здароўя. Ваш Плахатнік».

Бацьку спачатку ўтрымлівалі ў гестапа на вуліцы Леніна. Недалёка адтуль знаходзіўся будынак кацэжскага корпуса, куды прывозілі раненых нямецкіх салдат. Падчас першых вясenskіх халадоў арыштантаў з гестапа пад канвоем прывезлі на тэрыторыю кацэжскага корпусу для нарыхтоўкі дроў. Яшчэ дагэтуль Анісія Панкова пазнаёмлілася з Таццянай Пацэвіч. Немцы арыштантавалі яе 19-гадовага брата Мікалая. Па яго прыходзі той жа ноччу, што і на Івана Елісеевіча. Таццяна паведаміла Анісіі пра магчымасць пабачыцца з дарогімі ім арыштантамі каля кацэжскага корпуса. Самі

жанчыны не маглі блізка падысці да знявольных і таму вырашылі паслаць да іх Зіну, спадзеючыся, што ахова не кране дзіця.

— І канваіры падпусцілі мяне да бацькі, — са слязамі гадзева цяпер пахыла жанчына. — Але я, на вялікі жаль, не запамінала ні твару бацькі, ні твару Коленкі Пацэвіча. Памятаю толькі, што тата сказаў чамусьці: «Калі нас расстраляюць, то вам будзе жыць лепш». Што ён яшчэ казаў, я не запамінала. Толькі гэтыя дзіўныя словы засталіся ў памяці.

Потым арыштантаў перавялі ў гарадскую турму каля вакзала — там цяпер швейная фабрыка. Зінаіда Іванаўна Трафімава-Панкова заўсёды, калі праходзіць каля швейнай фабрыкі, спыняецца і гэта моліцца за спачын душы ўсіх тых, хто ў цяжым будынку сустрэў свае апошнія дні.

З турмы 19-гадова Коля Пацэвіч змог перадаць сестры запіску, пра якую Зінаіда Іванаўна таксама не можа гадзева без слёз: «Танечка, не пакінь сям'ю Панковых: у яго трое малалетніх дзяцей». Зіне на той час было 13 гадоў, Барысу — пяць, Ніна — два.

Недзіцячая вайна

Праз месяцы два прыйшлі, каб забраць Анісію з дзецьмі. Падганялі, не давалі рэчы сабраць. У самы апошні момант Зіна знайшла Барыса, які гуляў у пяску каля чыгуны. І пагузілі ў машыну і павезлі на вакзал. Адтуль у ашалоне, поўным такім ж, як яны, сям'ямі (жанчынамі з дзецьмі, малымі дзятчатамі, падлеткамі), яны адправіліся на Захад.

Да Германіі не даехалі, бо чыгунка была разбурана партызанам. Тады зшалон зварну спачатку ў латвійскі Саласпіл, потым — у літоўскі Шаўляй. Астатак кастрычніка і лістапада яны жылі на тэрыторыі шаўляйскага канцэнтрацыйнага лагера пад адкрытым небам, бо месяцы ў бараках не было. Тады Анісія і пазнаёмлілася з сям'ёй Арловых са спаленай вёскі Пагары пад Полацкам. Бацьку сямейства немцы расстралялі за сувязь з партызанамі ў 1942 годзе на вачах жонкі Зінаіды і малых дзяцей. Дзве паланкі трываліся разам, і гэта дазволіла ім і іх дзецьмі выжыць у нечалавечых умовах.

Бліжэй да вясны ў лагер прыйшла памешчыца з хутара Рупанс адабраць сабе работніцка. Яна ўгледзела сялянку Зінаіду Акімаўну Арлову з двума хлопчыкамі чатырох і дзесяці гадоў, але та адмовілася ісці без сваёй гарадской «сястры» — Анісіі Панковай з трыма дзецьмі. Вязні ведалі, што ў работніцка на хутары больш шанцаў выжыць. Тым не менш Зінаіда Арлова была непахісна. Памешчыца спачатку адмовілася, але потым прыйшла зноў і забрала абедзвюх жанчын з пяццю іх дзецьмі. У яе вялікай гаспадарцы ўсім знайшлася праца: 25 кароў, 15 коней, шмат свіней і птушкі. Пазней малодшы атрад — Пётр Аляк-

Былыя малалетнія вязні Шаўляйскага канцэнтрацыйнага лагера (1943—1944 гг.) Барыс Панкоў, Зінаіда Трафімава-Панкова і Пётр Арлоў.

сандравіч — даведаўся, што памешчыца тым самым выратавала іх жыцці, бо перад эвакуацый немцы лагер знішчылі разам з усімі яго вязнямі.

Яны жылі ў лазні. Жанчыны даглядалі кароў, хлопчыкі пасвілі гусей і час ад часу ўчынялі супраць памешчыцы альбо яе суседзю... сапраўдныя тэарыстычныя акты. То бавы патрон хавалі ў палена, якое трапляла ў гаспадарскую печ, то з бяздымнага паруху выбіраўлі гранату. У першым выпадку яны і сапраўды ледзь не забілі сваю выратавацельку: патрон у печы разарваўся, куля праляцела недалёка ад галавы памешчыцы і выбіла кавалак дзвярнага вушка за яе спінай. У другім выпадку пацярпеў малодшы Арлоў: старэйшы брат не паспеў кінуць гранату, і та я разарвалася каля галавы Пеці, параніўшы яго драўлянай трэскай.

На шчасце, памешчыца не стала расследаваць выпадкі з кулямі. У жанчын хутка з'явілася магчымасць аддзячыць. Калі Рупанс вызвалі савецкай войска і пад памешчыцай павісла праз расправы, наладчыкі заступіліся за яе. Праз суткі немцы вярнулі свае пазіцыі, і тады надышла чарга памешчыцы хваць ад катавання сваіх работніц і маленіх работніцка.

Пра лёс бацькі Панковым нічога не ўдалося даведацца. Зінаіда Іванаўна не сумняваецца, што яго і Мікалая Пацэвіча расстралялі ва ўрочышча Пяска, бо ўсіх вязняў гарадской турмы расстралявалі там. Яна рэгулярна прыязджае на гэтак месца, прыносіць кветкі. Ёй шкада, што бацька не можа парадвацца за сваіх дзяцей і з іх дружнымі сям'ямі. Напоўна, ён ганарыўся б сваёй сястрой, Марыяй Вайшошак (Конававай), якая пражыла блакаду ў Ленінградзе, скончыла тэаграфічны інстытут, працавала на Аршанскім ільнокамбінаце, каля дзесяці гадоў узначальвала Мінскі камвольны камінабат, а потым была міністрам лёгкай прамысловасці Беларускай ССР...

Зінаіда Іванаўна Трафімава-Панкова рэгулярна пераводзіць грошы на будаўніцтва мемарыяла ў Полацку. Яна спадзеюцца, што дачкаеца моманту, калі на месцы пясчаной пусткі з'явіцца помнік, годны памяці яе бацькі і ўсіх тых, хто ляжыць побач з імі.

Воля МЯДЗВЕДЗЕВА, фота ўтара і з сямейнага архіва Зінаіды Трафімавай-Панковай.

Грошы на будаўніцтва мемарыяла «Урочышча Пяска» можна пералічыць у Віцебскае абласное аддзяленне ГА «Беларускі фонд міру» на рахунак №3135411066036 (у беларускіх рублях).

№3135411066502 (у доларах), №3135411066805 (у расійскіх рублях) у дзірачцы ААТ «Белінвестбанк» па Віцебскай вобласці, код 153001739, УНП 300126736

Суседзі

СУПРАЦОЎНІЦТВА ПА-СУР'ЭЗНАМУ

У Магілёве з рабочым візітам пабывалі прадстаўнікі дзелавых колаў Літвы.

На сустрэчы літоўскіх бізнесменаў з кіраўніцтвам Магілёўшчыны разглядаліся пытанні ўзаемавыгаднага супрацоўніцтва. Дарэчы, на тэрыторыі вобласці зарэгістравана каля 30 арганізацый з удзелам літоўскага капіталу, у СЭЗ «Magilėu» працуе 7 прадпрыемстваў-рэзідэнтаў з агульным капіталам інвестыцый каля 140 мільёнаў еўра. І найбольш буйны праект — дрэваапрацоўчы комплекс «ВМГ Індустры». За мінулы год знешнегандлёвы абарот тавараў і паслуг вобласці з Літвой склаў больш за 79 мільёнаў долараў.

Старшыня аблвыканкама Пётр Руднік азнаёміў гасцей з эканамічнымі магчымасцямі рэгіёна і патэнцыяльнымі інвестыцыйнымі, агучыў напрамкі, па якіх Магілёўшчына зацікаўлена супрацоўніцтва. Ён прапанаваў удзельнічаць у мадэрнізацыі прадпрыемстваў з намерам ажыццяўляць сумесны бізнес, а таксама звярнуў увагу на тое, што навульчаныя ўстановы вобласці арыентаваны на падрыхтоўку спецыялістаў, у тым ліку і для новых прадпрыемстваў.

Літоўцы выказалі гатоўнасць ажыццявіць на тэрыторыі вобласці 2 сумесныя праекты: па вытворчасці мяса індэчкі, а таксама мяса-касячвай мукі. Акрамя гэтага, яны гатовы ўкладзі 20 мільёнаў еўра інвестыцый у пабудову на тэрыторыі рэгіёна заводу па выпуску нестандартнага жалезабетону. Падчас сустрэчы прагучала дамоўленасць аб развіцці сумеснага бізнесу па вытворчасці мяккай і кемлінгавай мэблі, перапрацоўкі ахдоўду драўніны.

Пра тое, што намеры вельмі сур'ёзныя, сведчыць той факт, што сёлета плануюцца прасевіць у Магілёве юбілейны, дзясяты Беларуска-літоўскі эканамічны форум. Ён будзе прымеркаваны да яшчэ аднаго міжнароднага форуму — інвестыцыйнага, які таксама адбудзецца ў Магілёве.

Нэлі ЗІГУЛЯ

Старт сезона

Сёння стартуе 24-ы чэмпіят краіны па футболе сярод камандаў вышэйшай лігі.

Гэта было яшчэ ў той час, калі ўтульнявыя крэслы на трыбунах замянілі засцеленыя газетамі пафарбаваныя лаўкі, а замест зручнай электронікі на стадыёне — уручную перастаўлялі вялікія лічбы на табло. Сонца біла прамымі ў вочы, дарослыя нервова дакурвалі па апошній цыгарэце, суддзя вітаўся з гульцамі, а я, трымаючы футбольную праграму, разам з бацькам спрабаваў разгледзець на краі поля любыя футболістаў... Гэта было 12 гадоў таму. Мой першы матч вышэйшай лігі паміж жодзінскіх «Тарпеда» і барысаўскіх БАТЭ. Безумоўна, за гэты час і я, і наш футбол змяніліся, пасталелі, але шчымыя пачуцці чаканя нейкага футбольнага выбуху пасля змовавай спячкі захаваліся і дагэтуль. І чым больш у маім розуме ўзнікае на гэты конт пытаньня, тым больш цікавым мяне робіцца чэмпіятат. Як выступіць сёлета абноўлены БАТЭ Аляксандра Ермаковіча? Ці складзецца яму канкураваць у барысаўскай асяродку з чэмпіянства салігорскі «Шахцёр» і «Дынама»?

І, нарэшце, калі ўжо медалі з'явіцца на шыях футболістаў гродзенскага «Нёмана» і жодзінскага «Тарпеда»? Гэты сезон не навіта той, калі зрабіць трапны прагнозы наймаверна складана. І няхай суддзя яшчэ не даў свістка, але канкурацыя — у думках трэнераў, размовах белыхшычкі, у інтэрв'ю гульцоў — ужо

ФУТБОЛ КЛІЧА НА СТАДЫЁН

пачалася! Спадзеюся, трымаць у напружанні чэмпіятат нас будзе да апошняга тура.

НА КАГО ПАГЛЯДЗЕЦЬ У ПЕРШЫМ ТУРЫ? «Шахцёр» (Салігорск) — БАТЭ 29 сакавіка, Салігорск, стадыён «Будаўнік». Пачатак у 17:00.

Першыства распачынаецца матчам уладальніка сярэбранага ўзнагарод з чэмпіянам. У гаспадароў цяпер новы трэнэр — славуты экс-футбаліст мінскага «Дынама» Сяргей Бароўскі. Як барысаўчане, так і гарнякі актыўна ўзяліся за перабудову каманды. З Бароўскім у каманду прыйшло шмат навабранцаў. Сярод іх — Аляксандр Гуртуль, былы гулец вольнаўскай «Карпаты», які пачынаў футбольную кар'еру ў Францыі; былы абаронца БАТЭ Аляксандр Юрэвіч, якому, аразумела, асаб-

ліва настройвацца на матч не трэба. Што дадаць? Гэта проста той пядынак, які не можа пратусціць сапраўдны заўятару. Прамую трансляцыю сустрэчы правядзе тэлеканал «Беларусь-5».

«Мінск» — «Дынама» (Брэст) 29 сакавіка, Мінск, штучнае поле ФК «Мінск». Пачатак у 17:00.

Гэта першы матч чэмпіятату ў Мінску, які, дарэчы, можна будзе паглядзець бясплатна. Інтэрв'ю ў сустрэчы напрошваецца сама сабой. Супраць мінчан, былых аднаклубнікаў, згуляе Рыман Васілюк, адзін з самых выніковых форвардаў нашага футболу, які ўжо запісаў на свой рахунак 199 трапных удараў у чэмпіятат.

«Нафтан» (Наваполацк) — «Тарпеда-БелАЗ» (Жодзіна) 29 сакавіка, Віцебск, ЦСК

Сёлета аматары футболу чакаюць ад «Нёмана» перамога. Каманда сапраўды нацэлена на гэта і свае амбіцыі прадманстравала ў кубкавым чвэрцьфінале, дзе пераіграпа БАТЭ. У міжсезонні клуб папоўніў шэраг легіянераў. Латышскі нападаючы Гірт Карлсан наогул прыехаў да нас з Інданэзіі. Акрамя азіяцкіх астравоў у яго футбольнай біяграфіі былі калектывы з Латвіі, Расіі, Галандыі, Азербайджана, а таксама 49 матчаў за нацыянальную зборную сваёй краіны. «Слуцк» — абсалютны дэбютант Вышэйшай лігі. Чаканьне гераістаў ад яго не прыходзіцца, але вопытная каманда Юрыя Крата, якую папоўнілі адразу 4 украінцы, гатова даць бой любому апаненту. Пагля-

дзім, як усё будзе насамрэч.

«Дняпро» — «Дынама» (Мінск) 30 сакавіка, Магілёў, стадыён «Спартак». Пачатак у 14:00.

Амбіцыйнаму сталічнаму клубу будзе супрацьстаяць дружна, якая змой так і не выбралася на замежныя зборы — трэніравалася пераважна дома. За час падрыхтоўкі да першыства дынамаўцы відавочна змяніліся. Галоўным трэнерам прызначылі Уладзіміра Жураўля, з нарвежскага чэмпіятату прыехалі абаронца Умяну Бангура і нападаючы Адам Дзіямандз, а з бабруйскай «Белшыны» — паўабаронца Ігар Баранчук. Як прызнаўся Журавель, мэта на сезон у каманды самая выскія. Асабліва гэта тычыцца чэмпіятату.

Тарас ШЧЫРЫ

ОАО «Беловежский»
Учётны нумар плагаткі: 200193456
Від эканамічнай дзейнасці: 012 (эксплуатацыя)
Організацыйна-прававая форма: Открытое акционерное общество
Орган управління: Общее собрание акционеров
Едніца измерения: млн руб.
Адрес: 225078, Каменечы райо, аг. Беловежскі, ул. Леніна, д. 2

БУХГАЛТЕРСКИЙ БАЛАНС на 01 января 2014 года

АКТИВЫ	Код строки	На 31.12.2013 года		На 31.12.2012 года	
		1	2	3	4
I. ДОЛГОСРОЧНЫЕ АКТИВЫ					
Основные средства	110	774 971	647 870		
Нематериальные активы	120	561	623		
Долевые вложения в материальные активы	130				
В том числе:					
инвестиционная недвижимость	131				
предметы финансовой аренды (лизинга)	132				
прочие долевые вложения	133				
вложения в материальные активы	140	19 550	23 743		
Долгосрочные финансовые вложения	150	1 394	1 394		
Отложенные налоговые активы	160				
Долгосрочная дебиторская задолженность	170				
Прочие долгосрочные активы	180				
ИТОГО по разделу I	190	796 476	673 630		
II. КРАТКОСРОЧНЫЕ АКТИВЫ					
Запасы	210	212 330	1		